

עפ"ת 52836/08/15 - יגאל וגה גרסיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 52836-08-15 וגה גרסיה נ' מדינת ישראל
24 ספטמבר 2015

לפני כבוד השופט רענן בן-יוסף
המערער
יגאל וגה גרסיה
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

המערער ובא כוחו מלמה

ב"כ המשיבה עו"ד יבין

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על פיו ביום 28.3.13 בשעות הצהריים בצומת הרחובות פרוג ופרישמן בת"א נהג בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21 ג' וסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה גרם לתאונת דרכים בחוסר זהירות עת לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת רגל ופגע בה.

אותה פגיעה גרמה על פי כתב האישום לנפגעת חבלות של ממש, שברים פתוחים בגפיים התחתונים ובאגן שיצרו צורך שתעבור ניתוחים בהרדמה כללית, אשפוז ממושך ושיקום.

המערער הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום ובית המשפט שמע ראיות בעניין. עדי תביעה בהם סיירת תנועה, בוחן תנועה והנפגעת. המערער העיד לעצמו ולהגנתו.

בית משפט קמא לאחר שמיעת הראיות על סמך העדויות והמסמכים שהוגשו מצא להרשיע את המערער וגזר את דינו לעונשים שונים במרכזם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות של 4 חודשים ופסילה בפועל ל- 40 חודש.

ערעור על שני רכיבי פסק הדין. באשר להכרעת הדין. המערער מערער בעיקר על קביעות העובדה שקבע בית המשפט קמא בין היתר על סמך מימצאי מהימנות של עדי התביעה ובעיקר המערער עצמו אשר ביתה משפט לא האמין לה וקבע שהיא גרסה כבושה ובנוסף על עניינים משפטיים שונים הן במישור עבודתו של בוחן המשטרה כגון מחדלו מלחקור עד שאפשר היה לחקור אותו כמו מחדלו בחקירת המערער וגביית אמרתו בתוך ניידת המשטרה ולא בתחנה כפי שמורה החוק חקירת חשודים ועוד.

הלכה מבית מדרשו של בית המשפט העליון ראה למשל: ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.12) "כלל נקוט הוא מלפנינו, וכמובן אין בכך משום החידוש, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב במימצאי עובדה והמהימנות של הערכאה המערערת וזאת בשל יתרונה המובנה של האחרונה".

לא רק כלל אי ההתערבות מצדיק דחיית הערעור על הכרעת הדין, אלא גם אני שוכנעתי לאחר עיון בחומר הראיות ובין היתר ב- 11/ת אמרתו של המערער כי הוא זה שפגע ברשלנותו בנפגעת התאונה.

יתרה מכך, למרות גרסתו של המערער בבית משפט קמא בעדותו שלא ראה את הנפגעת, הרי באמרתו אמר דברים אחרים. נכון שגרסתו ב- 11/ת לא נמצאה אחידה היתה. במקום אחד אמר שם שפגע בהולכת הרגל ובמקום אחר אמר שהיא נפלה ורק אז עלה עליה, ובמקום נוסף אמר דבר אחר, ראה שורות 30-31 גיליון 2 ל- 11/ת. כל אלה שונים הם בתכלית השינוי בגרסתו בבית משפט קמא שלא ראה כלל את הנפגעת.

בית משפט קמא היה ער לקשיים עליהם הצביע בצדק, ב"כ המערער, כמו בחקירה בניידת שלא בהתאם לנדרש בחוק בעניין זה, כמו מחדלי חקירה כאי עריכת שחזור או אי חקירת עד שהיה מקום לעשות מאמץ רב יותר כדי להגיע אליו לתאונה, זה שהודיע על התרחשותה. יחד עם כל אלה ביהמ"ש מצא בנסיבות אלה להרשיע את המערער ובדין כך.

אומר שאינני מסכים עם קביעתו של בית משפט קמא לענין הסתמכות על האמרה של המערער שנגבתה הסיירת לאחר ששאלה שאלות את המערערת ללא אזהרתו כדין אבל בנסיבות תיק זה אין בקבלת טענה זו של המערער תוצאות המצדיקות קבלת הערעור כולו.

הנני איפוא דוחה את הערעור על הכרעת הדין וכך אני עושה באשר למידת העונש. אכן גזר הדין בעבירות הנוגעות והקשורות לתאונות דרכים והפוגעות בגופו של אדם הינו בעיקרו תוצאה של איזון שנעשה מקום ויש לעשות זאת חומרת הרשלנות של הנהג הפוגע וחומרת הפגיעה של הנפגע. המערער הורשע בכתב האישום בעבירה בניגוד לתקנה 21 (ג) ולא בעבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודה, אבל עדיין הרשלנות בה לקה המערער איננה קלה ואף הפגיעה בהולכת הרגל היתה קשה מאוד. מדובר באשה כבת 72 אשר היתה עצמאית, עובדת טרם לתאונה אשר חייה התהפכו מקצה אל קצה אחרי התאונה והפכה לשבר כלי.

ענישה של הטלת עונש של מאסר בריצוי עבודות שירות ופסילה כפי שקבע ביהמ"ש קמא עם כל הקושי שלה, איננה מצדיקה התערבות ערכאת הערעור ועל כן הינני נאלץ לדחות את הערעור.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 11.10.15 על פי הוראות בית משפט קמא באשר לתאריך שנקבע שם.

העתק פסק הדין ישלח לממונה על עבודות השירות ובמידה ויהיה קושי במועד שנקבע עתה או במקום ביצוע העבודות השירות הוא מתבקש לפנות לערכאה הנוכחית.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ו, 24/09/2015 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף , שופט

הוקלד על ידי סיגלית אליהו